CHRIST-DAGH,

Ofte

GEBOORTE-DAGH

Onſes Heeren

JESU CHRISTI.

KONINKLIJKE
BIBLIOTHEEK

CHRIST-DAGH,

Ofte

GEBOORTE-DAGH

Onſes Heeren

JESU CHRISTI.

Odt-Sone die van eeuwigheydt,
Hebt uwe ſelleſſtandigheydt,
Die met den Vader en den Geeſt,
Zijt Godt van eeuwigheydt geweeſt;
Eenvoudigh, maer die in der tijdt,
Een ware Menſch geworden zijt,
En ſulckx ons Godt, en Bloedtverwant,
Ons Voorſpraeck: en ons Onderpandt,
O! diepe Wijsheydt, Ziele-luſt,
Des Levens Hoop, der Dooden Ruſt,
Der Eng'len Vreught, der Joden Eer,
Der Heyd'nen Licht, der beyder Heer,
Der Duyv'len Schrick, der Hellen Dwangh,
Geeſt gy doch dat dit Rijm-geſangh,
O! Waerheydt, en ô! Levens Licht!
Mocht U ter eeren zyn geſticht,

Tot heug'nis van dien wonder-dagh,
Doe 's menschen oogh sijn Schepper sagh,
Doe d'omtreck van een Suygelingh,
't Oneyndigh Wesen Godts omvingh.
Hoe? Godtheydts uytgedruckte Beelt,
't Oneyndelijcke onverdeelt,
Heeft dat, sijn Volheydt onbekroont,
Een menschlijck Lichaem ingewoont?
Die Hem'len-Hemel heeft voor Troon,
En eeuwigheydt heeft voor een Kroon,
Wierdt hy die 't alles schiep en draeght,
Een Mensch geboren uyt een Maeght?
Wierdt ghy geboren in der tijdt,
Die Godt van tydt en eeuwen zijt?
Het zy een ergernis den Jo'on,
Te seggen; Jesus was Godt-Soon;
Het schyn' een dwaesheydt sonder reen,
Voor 't groote Room', en wys Atheen,
Maer die door Godd'lyck onderscheyt,
Den Heere Christ is toebereyt,
Glooft het door geheyme kracht,
Van Godes Geest hem toegebracht.
Verwondert U dan, en verdwynt,
Ghy Sondaer, dien het dwaesheyt schynt:
Godt wrocht een werck in 't aertsche dal,
Dat vlees noch bloedt begrypen sal.

De Priester met ontstelt gelaet,
Verscheur' sijn Rock en Kerck-gewaet;
De Rechter van het Rooms gebiet,
Bespot' de Waerheydt dien hy siet,
Maer 's menschs geheylighde vernuft,
Verstaet, daer 's Werelts wysheydt suft.
't Verstant gepaert met nedrigheydt,
Baert kennisse ter zaligheydt.
Dat Sterre-licht, die Morgelingh,
Verscheen den wysen Vreemdelingh,
't Wierdt kondt den Herderen op 't Velt,
En Visschers hebben 't ons vertelt,
Terwyl de Vorst uyt Edumé,
De Hypocrietse Pharisé;
Terwyl de groote Joodtsche Raet,
Op eygen macht en wysheydt staet.
Het vlacke Velt, het lage Dal,
Seyt Godt, dat hy verhoogen sal,
Die houdt sijn eere als geterght,
Van Heuv'len, en het trots Geberght:
Wat sich verheft, werdt neergespreyt,
De Grondtleer is sachtmoedigheyt.
Laet roemen 't nedrigh Bethleém,
In spijt van 't groot Jerusalem,
Sy was de Voester-Stadt van 't Kindt,
Die Duyvel, Doodt en Hel verwint,

En die ten Oordeel werdt verwacht,
In volle Goddelycke macht.
De Mensche-dracht was gansch geringh,
De Moeder teer, een eenelingh,
Die Vader hiet was in't gestel,
Een Timmerman of sijn gesel.
Maer swyght vernuft en zyt bedaert,
Een Maeght die droegh, een Maeght die baert;
Geen mensche wil, geen Manne-kracht,
Godts Geest heeft dit te weegh gebracht.
Dit Schepsel lagh wel in de krib,
Met lapp' en lueren om de rib,
Terwyl der Eng'len Schaere singht,
Dat over Aerd' en Hemel klinckt.
Ey! siet wat een geringh verthoon,
Een stille Moeder met haer Soon,
Geleyt door Joseph by de handt,
Een Tortelduysche Offerhandt;
Maer Simeon omhelst en vat
Dit Hemels Kindt, dees' wonder Schat,
Roemt dat hy is de Zaligheydt,
Voor Jood' en Heyden toebereydt.
Dees' was de Buyck-vrucht van een Vrouw,
Die Satans breyn vertreden souw;
In welck dat all' Geslacht op Aerd',
Met Godt in Vrede is gepaert,

Wiens

Wiens heerſchappy ter rechterhandt
Van Godt ſijn Vader is geplant;
Door welck dat alle werelts Macht
Beſtiert werdt, en daer heen gebracht,
Dat niets bewege , by geval,
't Zy 't minſte, 't zy het groote Al.
Dit was van Eeuwigheydt bedacht,
In hoope, Eeuwen langh verwacht,
Die ons door deſe Eeuw geleydt
Tot het beſit van Eeuwigheydt.
Godt breyden 't Manna over d'Aerd,
Gelyck een rijm, en 't wierdt gegaert,
Tot 's Volckx Spijs en tot dag'lijckx Broodt,
Doch die beſloten 't met de doodt:
Maer die dit Broodt, dit ware Man,
Die 't leven geeft, en voeden kan,
Dat van den Hemel nederdaelt,
In macht en wijsheyt onbepaelt,
Wie door 't Geloof dit Broodt geniet,
Gaf hy de geeſt, hy ſtierf doch niet.
De Put die Jacob delven dee,
Voor eygen dranck, en voor ſijn Vee,
En voor het Volck van ſijn gebiet,
Was huys-gerief en verders niet;
Maer ſoo oyt geeſt'lijck dorre Longh,
Gelaeſt wiert uyt dees' levens Sprongh,

Dien is 't een ſtroom, die eeuwigh vloeyt,
De Ziel met eeuwigh heyl beſproeyt.
Ontnevelt Heer doch ons verſtandt,
Schrijft in ons hooft met eygen handt,
Dees wetenſchap, die alle maet,
Van 's menſchs begrijp te boven gaet.
Oock buyght ons wil, en ons gemoet,
Dat d'een 't verſtae, en d'ander doet,
Op dat de Waerheydt en ons Plicht,
In ons ſoo mogen zijn geſticht,
Als een deught ſonder onderſcheyt;
In kenniſs' en gehoorſaemheydt,
Bepaeltſe beyde in 't Geloof,
Op dat 'k niet werdt my ſelfs een roof,
Want eyge deught en waerdigheydt,
En Phariſeeſch rechtvaerdigheydt,
Verſmelten voor Godts Recht-gericht,
Als Icaers Vlerck' en Was-gewricht.
Roept uyt, ghy nieuw Jeruſalem!
Verheft met macht die Pinxter-ſtem,
Die tongh gelijck een gloeyend ſtael,
Spreeck' voor het volck van alle tael,
NU IS VERVULT HET WONDER-LOT,
SIET ISRAEL! HIER IS UW GODT.

E Y N D E.